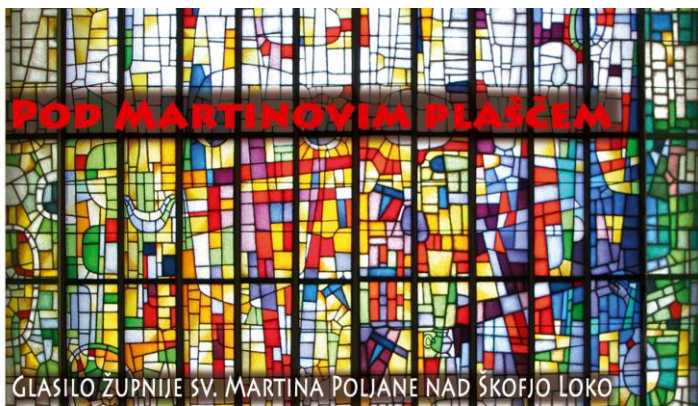

Letnik XIII, januar 2020, številka 137

Leto 2020 bo med drugim zaznamovano tudi z obeležji in premisleki ob 30-letnici samostojne države Slovenije. Prehojena pot in okrogla obletnica nam bosta dajala veliko ustreznih priložnosti, da tudi kot verni kristjani in Cerkev trajno dograjujemo in izpopolnjujemo svojo vlogo v družbi in državi. Med največja presenečenja tega obdobja pa gotovo spada ugotovitev, kako hitro je po osamosvojitvi naša ljubezen do države omrznila: Komaj je skupni zunanji nasprotnik odstopil, so se predhodno zavezniki razšli!

Naslovniki oznanjevanja, ki ga izvaja Cerkev, so namreč vsi državljani: tisti, ki vlečejo naprej, in tisti, ki držijo nazaj, svobodnjaki in »zavornjaki«, tisti, ki vodijo, in tisti, ki jim sledijo, zmagovalci in njihovi tekmeci, poraženci in njihovi sočustvujoči... Podajam tri preprosta izhodišča v pomoč vsem, ki si prizadevajo za otoplitev naših nekoliko ohlajenih občutkov do sedanje družbe in države.

Prvo izhodišče: Ne sprašujmo toliko, kdo nam vlada, ampak bolj, kako nam kdo vlada! Ne toliko z namenom spodkopavanja in zamenjave, ampak bolj z namenom sodelovanja in pomoči! Tako so ravnali vsi preroki in vsi apostoli: »Vi ste sol zemlje... Vi ste luč sveta!« (Mt 5,13–14). Luč vedno sveti vsem popotnikom: sveti romarjem in sveti roparjem ... In sol ne izbira krožnika: v katero koli jed jo potrosiš, opravi svoj posel ...

Drugo izhodišče: Ne sprašujmo toliko, kakšne so naše pravice, ampak bolj, kakšne so naše obveznosti! Po Gospodovem naročilu: »Ubogi hlapci smo, storili smo, kar smo bili dolžni storiti!« (Lk 17,10). Tako so ravnali prvi kristjani (Pismo Diognetu). »Pravica ne – dolžnost je višja vera!« (Alojz Gradnik, Kmet govori hlapcu). Pri svojih pravicah je vsakdo oproščen, dokler se mu krivica ne dokaže, pri svojih dolžnostih pa je vsakdo kriv, dokler ne dokaže, da jih je izpolnil!

Tretje izhodišče: Ne sprašujmo toliko, kaj bi drugi morali nam narediti, ampak bolj, kaj lahko mi naredimo za druge! »Resnično, povem vam: Kar ste storili kateremu

izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili!» (Mt 25,40). In: »Kar nočeš, da bi drug tebi storil, glej, da ti nikdar drugemu ne storiš!» (Tob 4,16).

V duhu apostola Pavla, ki nam naroča: »Opominjam torej predvsem, naj se opravljajo prošnje, molitve, priprošnje, zahvale za vse ljudi, za kralje in vse oblastnike, da bomo živeli tiho in mirno življenje v vsej pobožnosti in čistosti« (1 Tim 2,1–2), naj se po tridesetih letih medsebojne »hladne vojne« tudi med nami uresniči beseda preroka Malahija: »Vam pa, ki se bojite mojega imena, vzide sonce pravičnosti in ozdravljenje bo v njegovih perutih. Izšli boste in boste poskakovali kakor telički iz staje!» (Mal 3,20).

škof Jurij Bizjak

BESEDA ŽIVLJENJA ZA JANUAR – LJUBITI POMENI SPREJETI

»Sprejeli so nas neverjetno ljubeznivo« (Prim. Apd 28,2)

Dvesto šestinsedemdeset brodolomcev je doseglo obalo sredozemskega otoka, potem ko sta jih dva tedna nosila veter in morski tok. Bili so premočeni, izčrpani, prestrašeni, doživeli so nemoč spričo naravnih sil in gledali smrti v oči. Med njimi je bil ujetnik, ki je potoval v Rim, da bi mu sodil cesar.

Kronika ni novica današnjih dni, temveč pripoved o izkušnji apostola Pavla, ki so ga peljali v Rim, da bi svoje poslanstvo oznanjevalca evangelija kronal s pričevanjem mučeništva.

Pavla je podpirala njegova neomajna vera v Božjo previdnost in je kljub temu, da je bil sam zapornik, zmozel podpirati vse druge tovariše v nesreči, dokler niso pristali na obali Malte.

Tam so jim prišli naproti prebivalci, jih sprejeli ob velikem ognju in tudi kasneje skrbeli zanje. Konec zime, po približno treh mesecih, so jih oskrbeli z vsem potrebnim, da bi varno nadaljevali potovanje.

»Sprejeli so nas neverjetno ljubeznivo«

Pavel in drugi brodolomci so izkusili, kako ljubeznivi, topli in konkretni so ljudje, ki jih še ni dosegla luč evangelija. Gostov niso sprejeli površno in neosebno, ampak so jim služili in pri tem niso imeli nikakršnih kulturnih, verskih ali družbenih predsodkov. A za takšno ravnanje je nujno, da se ljudje vključijo tako osebno kot celotna skupnost.

Sposobnost, da sprejemamo drugega, je zapisana v DNK vsakega človeka, saj je bitje, v katero je vtisnjena podoba usmiljenega Očeta, tudi takrat, ko se krščanska vera še ni prižgala ali pa je oslabela. Ta zakon je zapisan v človeško srce, Božja beseda pa ga osvetli in poudari, že od Abrahama dalje, vse dokler Jezus presenetljivo ne razkrije: »Tujec sem bil in ste me sprejeli.«

Gospod sam nam ponuja moč svoje milosti, da bi naša krhka volja dosegla polnost krščanske ljubezni.

S to izkušnjo nas Pavel tudi uči, naj zaupamo v poseg Božje previdnosti in prepoznamo in cenimo dobroto, ki nam jo je izkazala konkretna ljubezen mnogih, ki

jih srečujemo na naši poti.

»Sprejeli so nas neverjetno ljubeznivo«

Navedeno vrstico iz Apostolskih del so predlagali kristjani različnih cerkva na otoku Malta kot geslo za molitveno osmino za edinost kristjanov 2020.

To so skupnosti, ki skupaj skrbijo za številne pobude v korist ubogih in priseljencev: razdeljujejo jim hrano, obleko in igrače za otroke, pripravljajo tečaje angleščine, da bi se tujci lažje vključili v družbo. Želijo krepiti sposobnost sprejemanja, hkrati pa spodbujati občestvo med kristjani, ki pripadajo različnim cerkvam, da bi pričevali za isto vero.

Kako pa mi pričujemo bratom o Božji ljubezni? Kako prispevamo k snovanju zedinjenih družin, solidarnih mest, družbenih skupnosti, ki so res človeške? Chiara Lubich nam svetuje:

»Jezus nam je pokazal, da ljubiti pomeni sprejeti drugega takšnega, kakršen je, tako, kakor je On sprejel vsakogar od nas. Sprejeti drugega z njegovimi nazori, njegovimi zamislimi, njegovimi pomanjkljivostmi, njegovo različnostjo /.../ Moramo mu narediti prostor v sebi, tako da iz našega srca odstranimo vsak predsodek, obsodbo in vnaprejšnje odklanjanje /.../ Nikoli ne damo Bogu tako velike slave kot tedaj, kadar se trudimo, da sprejmemo bližnjega, kajti tako polagamo temelje bratske skupnosti, in nič drugega Bogu ne naredi tako velikega veselja kakor resnična edinost med ljudmi. Kakor vemo, edinost pritegne med nas Jezusovo navzočnost in njegova navzočnost prenovi vse. Približajmo se torej vsakemu bližnjemu z željo, da ga sprejmemo z vsem srcem, da bi nas prej ali slej z njim povezala medsebojna ljubezen.«

Letizia Magri

KAKO JE Z OBHAJILOM PRI NEDELJSKI MAŠI ?

SVETO OBHAJILO (Sveta evharistija) - NAJBOLJ OSEBNO SREČANJE Z JEZUSOM

Jezus sam pravi: »Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je napravil svatbo svojemu sinu. Poslal je svoje služabnike, da skličejo povabljene na svatbo, vendar ti niso hoteli priti. Znova je poslal druge služabnike z naročilom: 'Recite povabljenim: Glejte, obed sem vam pripravil. Moji voli in pitana teleta so zaklana in vse je pripravljeno; pridite na svatbo!' Ti pa se niso zmenili, temveč so odšli: eden na svojo njivo, drugi po kupčiji; ostali pa so zgrabili njegove služabnike, jih osramotili in pobili. Kralj se je tedaj razjezil in poslal svojo vojsko, da so pobili tiste morilce in njihovo mesto požgali. Nato je rekel služabnikom: 'Svatba je pripravljena, toda povabljeni je niso bili vredni. Pojdite torej na križišča in kogarkoli tam najdete, ga povabite na svatbo.' Služabniki so odšli na ceste in zbrali vse, ki so jih našli, hudobne in dobre, in svatovska dvorana se je napolnila z gosti. Ko je kralj prišel goste pogledat, je opazil tam človeka, ki ni imel svatovske obleke. Reče mu: 'Priatelj, kako si prišel semkaj, ko nimaš svatovske obleke?' Ta pa je molčal. Tedaj je kralj ukazal strežnikom: 'Zvežite mu noge in roke in ga vrzite ven v temo, tam bo jok in škripanje

z zobmi.'« (Mt 22, 2-14).

Sveta evharistija je: zakrament dobrotljivosti, znamenje edinosti, vez ljubezni, velikonočna gostija. V evharistiji se prejema Kristus, duša se napolnjuje z milostjo in daje poroštvo prihodnje slave (B 47).

“Vzemite in jejte od tega vsi”... Če naj odgovorimo na to povabilo, se moramo pripravljati na ta tako velik in tako svet trenutek. Sv. Pavel opominja k spraševanju vesti: “Kdor bo torej nevredno jedel ta kruh ali pil Gospodov kelih, se bo pregrešil nad gospodovim telesom in krvjo. Naj torej vsak sebe presodi in tako je od tega kruha in pije iz keliha, kajti kdor je in pije, je in pije svojo obsodbo, če se ne zaveda, da je to Gospodovo telo” (1 Kor 11,27-29). Kdor se zaveda kakega velikega greha, mora prejeti zakrament sprave, preden pristopi k obhajilu. (Katekizem Katoliške Cerkve 1385)

KDAJ lahko pristopim k svetemu obhajilu?

- *Sem v prijateljstvu z Bogom IN bližnjim;*
- *Nimam velikega greha, malih grehov pa se kesam in jih obžalujem;*
- *Sem tešč eno uro pred obhajilom (vključuje tudi žvečilne gumije in bombone);*
- *Imam spoštljiv odnos do svetega prostora in bogoslužja (obleka, poklek, sveta tihota);*
- *Pri obhajanju svete maše dejavno sodelujem (glasno odgovarjam / molim).*

K svetemu obhajilu NE smem pristopiti, če:

- *Naredim velik ali smrtni greh - se pregrešim v veliki stvari, premišljeno in prostovoljno;*
- *Po lastni krivdi v nedeljo nisem pri sveti maši (dokler ne opravim spovedi);*
- *Sem zamudil k sveti maši (prišel po kesanju);*
- *Živim v cerkveno neurejeni zakonski skupnosti;*
- *Je kdo ločen in ponovno civilno poročen;*
- *Pri sveti maši ne sodelujem klepetam ali si krajšam čas z drugimi stvarmi (telefon, branje ...).*

DUHOVNA OSKRBA STAREJŠIH IN BOLNIKOV NA DOMU, V BOLNIŠNICAH IN DOMOVIH ZA OSTARELE

»Jezus je obhodil vsa mesta in vasi. Učil je po njihovih shodnicah in oznanjal evangelij kraljestva. Ozdravljal je vsako bolezen in vsako slabost.« (Mt 9,35)

V BOLNIŠNICAH

Vsak bolnik v bolnišnici, ki čuti in želi prejeti zakramente – spoved, obhajilo, bolniško maziljenje – ali si želi pogovora z duhovnikom, lahko popolnoma svobodno izrazi željo, da ga obišče bolnišnični duhovnik. Željo za obisk povejte medicinskim sestram na oddelku ali pokličite bolnišničnega duhovnika.

DOMA IN V DOMU ZA STAREJŠE

Domov povabite vašega duhovnika, v domu za starejše pa obvestite duhovnika, ki

tja prihaja.

BOLNIŠKO MAZILJENJE

je namenjeno bolnikom in ostarelim, ki so resno bolni ali onemogli, zato je strah, da je ta zakrament tako rekoč povezan s smrtjo, popolnoma odveč.

Bolnik lahko prejme bolniško maziljenje enkrat na leto, ob poslabšanju zdravstvenega stanja pa vsakokrat. Lahko ga prejme pred težkimi življenjskimi preizkušnjami: operacijo, porodom ali odhodom v bolnišnico.

KDO POSKRBI ZA OBISK DUHOVNIKA?

Svojci in prijatelji. Za tiste, ki nimajo nikogar, pa člani župnijskega občestva. Verniki naj opogumljajo bolnike, naj pokličejo duhovnika, da bodo prejeli zakrament. V primeru nezvesti bolnika, naj o prejemu odločijo najbližji. Duhovnik v UKC in na Onkološkem inštitutu v Ljubljani ima številko 041 613 378.

KAJ PA, ČE BOLNIK NI KRŠČEN?

Če želi pogovor, ne oklevajte, tudi v tem primeru vam je na razpolago bolnišnični duhovnik, ki mu po ustrezni pripravi na njegovo željo podeli zakramente.

Vsi, ki pokličete k starejšemu ali bolniku duhovnika, da jim podeli zakramente ozdravljanja, pokažete veliko znamenje vere in prave ljubezni do trpečega brata ali sestre.

Molimo. *Dobri Bog, razsvetluj nas, da bomo starejšim, bolnim in umirajočim preskrbeli prejem zakramentov – spovedi, maziljenja in obhajila, ki jih bodo utrdili v krščanski veri, zaupanju v Božje varstvo, sprejemanju in darovanju trpljenja za odrešenje vseh ljudi!*

Miro Šlibar, odgovoren za oskrbo bolnikov v bolnišnicah

TEDEN MOLITVE ZA EDINOST KRISTJANOV 2020

Gradivo za letošnji teden molitve za edinost (od 18. do 25. januarja) so pripravili kristjani različnih Cerkva z Malte, ki je večinsko katoliška dežela. Zgodovina krščanstva na tem sredozemskem otoku sega nazaj vse do časa apostolov. Sveti Pavel se je kot brodolomec rešil na obale Malte okoli leta 60. O gostoljubnih domačinih je njegov spremljevalec Luka zapisal pohvalo: **»Domačini so nas sprejeli nadvse ljubeznivo«**. Te besede so izbrane za letošnjo vodilno misel.

Gostoljubnost je nujno potrebna krepost, ko gre za iskanje edinosti. Je izraz »dialoga ljubezni« med Cerkvami. Kliče nas k medsebojni naklonjenosti in velikodušnosti do potrebnih, zlasti do ljudi, ki ne delijo z nami istega jezika, kulture ali vere.

Delitve med kristjani nasprotujejo Božji volji, so v spotiko svetu in škodujejo oznanjevanju evangelija. Premaga jih lahko samo moč molitve, v katero zaupamo. Molitev za edinost ni nekaj osamljenega, ampak je pridružitve Jezusovi molitvi v dvorani zadnje večerje. V tem je njena posebna odličnost in lepota. Ne molimo sami, ampak svoj šibki glas pridružimo glasu Božjega Sina in njegovi prošnji, ki jo bo Oče ob svojem času uslišal. Jezus je molil, da bi bili vsi njegovi učenci eno, »da bo svet veroval« v Sina in prek njega v Očeta.

V molitvi doživljamo, da edinost ne more biti zgolj sad človeških naporov, ampak je vedno delo Svetega Duha. Edinosti ne moremo »ustvariti«, »izdelati« ali »organizirati«. Lahko jo samo sprejmemo kot dar Duha, ko smo notranje dovolj pripravljeni za to. dr. Bogdan Dolenc, član Komisije za ekumenizem pri Slovenski škofovski konferenci

DAN ODPRTIH VRAT V ZAVODU SV. STANISLAVA

V Zavodu sv. Stanislava organiziramo **dan odprtih vrat** v soboto, 25. januarja 2020, med 9. in 13. uro. Obiskovalci se bodo lahko udeležili vodenega ogleda zavoda, prisostvovali pouku na Škofijski klasični gimnaziji, si ogledali Jegličev dijaški dom ter se srečali s profesorji, vzgojitelji in dijaki.

Hvala vsem, ki mlade spremljate pri njihovi odločitvi za nadaljnje šolanje, in posebej hvala vsem, ki jih spodbujate tudi k izbiri ene od katoliških gimnazij.

mag. Anton Česen, direktor Zavoda sv. Stanislava

OBHAJANJE NEDELJE SVETEGA PISMA

Nedeljo Svetega pisma – Božje besede bomo na željo papeža Frančiška, ki jo je izrazil v apostolskem pismu »Aperuit illis« (»Tedaj jim je odprl um...«), od letos naprej obhajali v vsej Cerkvi na 3. nedeljo med letom, letos je to 26. januarja 2020. Praznovaje daje priložnost, da bi bolje razumeli »neizčrpno bogastvo, ki izhaja iz neprestanega pogovora Boga z njegovim ljudstvom« (Aperuit illis 2). Geslo tokratne nedelje je **Pogovarjala sta se** (Lk 24,14a). Ob odlomku o učencih na poti v Emavs, ki ga je papež Frančišek ob sklepu sinode o mladih predstavil kot osnovno svetopisemsko podobo za smer poti mlade Cerkve, smo povabljeni, da razmišljamo o Božji besedi, ki nas vodi preko pogovora do srečanja. »Skupnosti naj poiščejo način, kako bodo to nedeljo živele kot slovesen dan« (Aperuit illis 3). Biblično gibanje vabi vse župnijske skupine, še posebej skupine bralcev, biblične in molitvene skupine ter duhovnike, da na vigilijo nedelje pripravijo bogoslužje Božje besede in postavijo na nedeljo pri župnijski maši Božjo besedo v središče praznovanja. Zavod Biblično gibanje bo na www.biblicnogibanje.si ponudil različne predloge za bogoslužno obhajanje vigilije Božje besede ter za sodelovanje pri sv. maši na nedeljo Božje besede.

dr. Maksimilijan Matjaž, Zavod Biblično gibanje

POJASNILO GLEDE RAZTROSJA PEPELA POKOJNIH NA POKOPALIŠČIH

Slovenski škofje so na 115. redni seji Slovenske škofovske konference, ki je potekala 25. in 26. novembra 2019 v Ljubljani, podali naslednje pojasnilo o obredu, v primeru raztrosa pepela pokojnika na pokopališču: Voditelj pogreba v mrliški vežici, cerkvi oz. na drugem primernem mestu ob žari pokojnika pred samim raztrosom opravi ustrezen del pogrebnega obreda (lahko tudi pogrebno sv. mašo) in ga tam zaključi. Voditelj pogreba ne sme prisostvovati pri prenosu pepela pokojnika na mesto raztrosa (sprevodu) in pri samem dejanju raztrosa.

Ob tem škofje vabijo duhovnike, katehiste in katehistinje ter ostale pastoralne delavce, naj vernike poučijo o pomenu, ki ga ima pokop telesa umrlih v krščanstvu ter spregovorijo o spoštovanju do teles umrlih ter molitvi za pokojne. Posebej naj jih

povabijo tudi k molitvi za pokojne pred kremacijo (upepelitvijo) in k daritvi svete maše ob osmem in tridesetem dnevu ter obletnicah.
msgr. Stanislav Zore OFM, predsednik SŠK

DESET RAZLOGOV ZA OBISK SVETE MAŠE

PRIČEVANJA:

1. Nedeljska maša je edina ura v tednu, ki jo namenim za Boga in se zahvalim za njegov blagoslov in varstvo. *(Jože, delavec, 52 let)*
2. K maši hodim rad zato, ker se želim spomniti svoje pokojne mame in očeta. Z njima se srečam v molitvi. *(Marija, učiteljica, 43 let)*
3. Pri maši prosim za svoje otroke. Ne vem, s kakšnimi načrti in težavami se bodo v življenju srečevali; Božji blagoslov jim bo gotovo koristil. *(Manca, uslužbenka, 32 let)*
4. K maši grem, da se pri obhajilu srečam z Jezusom pod podobo kruha. Zaradi odgovorne službe nujno potrebujem moč, ki mi jo daje Jezus. *(Luka, zdravnik, 39 let)*
5. Ko grem v nedeljo k maši, se posebej spomnim ljudi, za katere bom prosila. Zanje namenim molitev Očenaš. *(Irena, delavka, 27 let)*
6. Obisk maše je zame najboljša priprava na čas bolezni, trpljenja in smrti. Pri maši Boga prosim, da bi mi takrat naklonil vero in dovolj moči. *(Simon, šofer, 62 let)*
7. Ker v mojem okolju ni veliko verujočih, sem vesela, da se pri maši srečam s prijatelji, ki tudi verujejo v Jezusa. *(Helena, dijakinja, 18 let)*
8. Ko sem pri maši, se vsaj za eno uro odklopim od e-pošte, interneta in facebooka. V tišini gledam cerkev, duhovnika, oltar. Srečam se z Bogom, ki me ima rad. *(Jani, računalničar, 38 let)*
9. Obisk maše mi pomeni otipljiv stik z Bogom; Bog se skloni ter mene in vse objame... *(Alenka, napovedovalka, 60 let)*
10. Zakaj v nedeljo k maši? In zakaj grem k maši tudi v petek, sredo ali četrtek? Ker ljubim Boga z vsem srcem in vso dušo. V tej sprejetosti lahko zaživim tudi sama, najdem ravnovesje in veselje, ki ju smem ponesti svoji družini. *(Maja, prof., 60, let)*

V KAKŠNE NAMENE LAHKO DARUJEMO SVETO MAŠO?

Kristjani lahko darujemo sveto mašo po osebnem namenu. Najpogosteje darujemo za pokojne sorodnike, za blagoslov in v zahvalo.

Lahko pa darujemo tudi v druge namene, kot npr. za mir, zdravje, za papeža, za duhovne poklice, za blagoslov v družini, za blagoslov pri delu in študiju, za srečen porod, za pravilno odločitev, ipd.

Dar za sveto mašo je tudi prispevek za vzdrževanje duhovnikov.

Izdajatelj zloženke: Slovenski pastoralni svet, 2019

KOLEDNIKI SO NAM SPET PRINESLI VESELO OZNANILO, BOG JIM POPLAČAJ!

Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu, so šli trije modri z Vzhoda, da se mu poklonijo. Zvezda, ki so jo bili videli, je šla pred njimi, dokler ni prišla in obstala nad krajem, kjer je bilo dete. Vstopili so in zagledali dete z Marijo in so padli predenj in ga počastili.

S tem sporočilom, da je Bog postal človek, potrkajo vsako leto koledniki na vrata naših

domov in prinašajo blagoslov. Pri nas se je na podboju vrat kot napisan blagoslov uveljavil - G+M+B - za imena svetih treh kraljev: Gašper, Miha, Boltežar. Drugod je v rabi zapis - C+M+B - Kristus, blagoslovi to hišo, v latinščini Christus mansionem benedicat.

Nekaj drobcev iz zgodovine koledovanja:

Koledovanje sega že v predkrščansko dobo. Rimljani so novo leto imenovali *calendae janariae*. Verjeli so v delovanje skrivnostnih sil ob prehodu iz starega v novo leto. Rimski meščani so na ta dan v hrupnih sprevedih peli in plesali po mestu.

Rimsko praznovanje se je uveljavilo pri vseh podložnih narodih, tudi pri Slovencih. Izposojeno ime so spremenili v *koledo*.

Kljub poganskemu izročilu so obhode prevzeli tudi že pokristjanjeni narodi in sčasoma je krščanska vsebina prevladala.

V slovenskem tekstu je koledovanje l. 1557 prvi omenil že Primož Trubar v svojem *Katechismusu s dveima islagama*: »... inu koledniki ob božiči pojo: mi smo prišli pred vrata, de bila bože zlata!...«. Dobrih sto let kasneje je o *Kolednekeh na Kranjskem* pisal tudi Janez Vajkard Valvasor.

Slovensko narodopisje deli kolednice ali kolede v dve skupini:

Starejše kolednice iz srednjega veka so izključno božične in oznanjajo dogodek Jezusovega rojstva, mlajše, iz dobe baroka, izhajajo iz takratnih jezuitskih šol in so trikraljevske. Oznanjajo poklon Svetih Treh Kraljev, ljudstvo pa jih je najprej prevzelo v obliki trikraljevskih iger.

Star običaj je bil skozi stoletja dobrodošel predvsem v kmečkem okolju po vsej Sloveniji. V Prekmurju so kolednikom rekli *pesmárji*, na Ptujcu *kolednjáki*, v okolici Kranja *koledniki bóbljajo*, na Koroškem *šápajo*, v okolici Laškega *hodijo pet* in na Krasu *beračit*. Povsod, kjerkoli so se pojavili, so prinesli blagoslov za letino, zdravje in srečo ljudem in živini. Za svoje oznanilo in voščilo so obvezno prejeli darove. V letu, ko je bila letina slaba, pa niso koledovali.

Koledovanje, ki je bilo močno razširjeno vse do druge svetovne vojne, je nato zamrlo, obudili pa so ga v letu 1994 v Misijonskem središču Slovenije (MS). Dodan mu je bil namen dobrotelnosti. Tako se z vsakoletno Trikraljevsko akcijo (TKA) in z zbranimi sredstvi v podporo projektom, ki jih izvajajo slovenski misijonarji po svetu, običaj danes ohranja po Sloveniji.

Nameni TKA skozi leta ostajajo isti.

- duhovni: zavedanje, da smo vsi lahko misijonarji in oznanjevalci evangelija,
 - kulturni: da nadaljujemo izročilo z dodano vrednostjo dobrotelnosti,
 - izobraževalni: da s pomočjo domačega duhovnika, misijonarjev in MS spoznavamo daljne dežele in različne kulture,
 - vzgojni: da nas smer vodi k vrednotam, za katere nas navdihuje evangelij,
 - dobrotelni: da imamo odprte oči in roke za stiske v našem kraju in za ljudi po svetu
- ter da ostaja »NAŠE VESELJE ZA SREČO DRUGIH«. Pripravila Majda Debeljak

**SPREJMIMO BOGA V SVOJE ŽIVLJENJE IN V LETU 2020 SE NE BOJMO IZZIVA,
DA BI PODARJALI LJUBEZEN IN MIR VSAKEMU ČLOVEKU, KAJTI BOG NAS**

OPOGUMLJA IN NAM DAJE MOČ

Glasilo Pod Martinovim plaščem izdaja Župnija Poljane nad Škofjo Loko; zanj Jože Stržaj, župnik; GSM 041 773 746; e-mail: zupnija.poljane@rkc.si. Oblikovanje Izidor Jesenko

